

Verdriet en liefde in Verdi's Requiem

GEWIKT & GEWOGEN

Gebeurtenis: Requiem van Giuseppe Verdi door Oratoriumvereniging Bolsward & Toonkunstkoor Heerenveen, Het Promenade Orkest, sopraan Heleen Koele, alt Myra Kroese, tenor Leon van Liere en bas Martijn Sanders, o.l.v. Pauli Yap **Gezien:**

19 november, Martinikerk, Bolsward

Belangstelling: 600 personen

★★★★☆

In het dramatische *Requiem* van Giuseppe Verdi is het muzikale landschap bijzonder spannend en avontuurlijk. De honderdvijftig zangers van de Oratoriumkoren uit Bolsward en Heerenveen van dirigente Pauli Yap beklommen dapper de hoogste vocale pieken en verkenden de diepste dalen.

Veel werd er van hun gevraagd. En na een 'koude start' met intonatieproblemen in het *Introitus*, het intense pianissimo-karakter in combinatie met het zeer langzame tempo zorgde voor logge koorzang bij de bassen en tenoren, stortte

men zich vol vuur in de dalende melodische lijnen van het *Dies Irae*. Dit prachtige monument uit de koorliteratuur, vol omlijst door het pittig begeleidende Promenade Orkest, werd alle eer aangedaan. Het was dé overweldigend meeslepende ervaring waar iedereen op wachtte.

De rustige doorkijkjes met het solistenteam dat zong in diverse bezetting en vaak samen met het koor gaven ruimte voor meditatieve bespiegelingen. Alt Myra Kroese ontroerde met haar intens doorvoelde interpretatie, Dit in tegenstelling tot sopraan Heleen Koele die in de veeleisende hoge passages soms de klank niet kon laten stralen. Daarnaast maakte bij de mannen Martijn Sanders met zijn rustige voordracht en verdragende stem veel indruk en voegde hij net als tenor Leon van Liere theatrale elementen toe aan de door hen, zeer gepassioneerd, gezongen partijen.

Voor balans ben je bij Yap aan het goede adres. Soepel navigeerde

ze van klankexplosies met dubbelkoor naar rustiger muzikale sferen en vice versa. De koorbalans ten opzichte van het orkest liet zich in de Martinikerk moeilijker manipuleren; de achterste rijen leken niet door de kroonluchter heen te kunnen zingen. De dirigent vroeg geregeld om meer dictie. Dit hielp wel, maar het veelvuldig in de partituren lezen met de hoofden naar beneden deed het effect weer teniet. Het opstellen van honderdvijftig zangers was lastig in deze ruimte, hun steun en toeverlaat stond ver weg. Soms wankelde de intonatie van de beide koren.

Desondanks werden er grootste effecten bereikt en sterke emoties teweeggebracht. Schetterde het koper, dreunden de pauken, weenden de tuba's en kwinkeleerde de fluit als er weer hoop aan de horizon gloorde. Met de overrompelende apotheose van het *Libera me* tot besluit was dit een uitvoering om trots op te zijn.

JEANINE KRAMER